

süddamelikko sõbrusse sees ellanud, nenda tahhame ka eddespiddi õnlaste issekessis ellada. Ewa Pea langes Peetri faenla peale ja ei lausund sannagi. Pärrast ütles temma: Wötti ennesete omma nouga aega; minna ollen üsna waene rahha polest, ja sinna rikkas; sest ei passi meie mitte ühte. Jätta mind teniaks tūdrufuks seie, ja te sinna nenda kui sinno wannerwad tahtwad. Jummal hoidko, et minnu sū läbbi sinno wannematte nou saaks rikkutud. — Armas hing, ütles siis Peter, eks sa ei tea mitte, kui wågga armas sa oolid minno emma melest? Weel eile ta rákis süddamelikust sinnus, ja iggatxes, et saaksin sind jálle üllesleida. Emma ei tahha ei ühtegi kuulda issa noust. Ei, ei! siin seisame Jummala silmade ees, ja minna küssin tööfise melega, kas tahhad minno armatsks truiks naeseks jada? — Allandlikust ja täiest süddamest wastas Ewa: Jah Jummala nimmel, kui muud ühtegi ei seisa se wastv. — Gel visil sai nende armastusse seadus kindlaks.

Agga mis nemmad nùud weel issekessis kõnnelesid, ei putu meise sün mitte; sest kes tulendri luggejante hulgast ei peaks teadmata, mis jut se on, mis need teine teisega aiawad, kes praego peigmehheks ja prudiks on samud?

Peter sai fermeste kui siin pool õ aiat koid, sest südda olli mõnnusal visil kergitud. Panni immeeks, kui näggi, et emma kambriis weel tuld pölles. Agga kust sellele unni tulleks, kes kibbedat murret kandis süddames? Oli mehhe käest täieste tecđda sanud, mis asja pärrast isseárranes Peter olli issast wåljaläkitud sanud, ja se tippitöös emma meelt. — Poeg astus jársko emma kambriise, viskas enna jt ümber temma faela, wallas süddant emma süddamesse, ja rákis keik ülles, mis temma ja Ewa wahhel olli sündinud. Kui maggus jut otsas olli, said emma süddamelikkud õnnis, tamised poia jáufs; ja siis aias emma tedda maggama. Emmale unni ei tulnud nùud jálle rõmo pärrast mitte voodraks.